

Arrest

nr. 122 431 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. DEDECKER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Karaj en bent u een Iraans staatsburger. Een maand na de Iraanse verkiezingen van 2009 begon u met twee vrienden pamfletten en slogans te verspreiden ten voordele van Mousavi. U deed dit gedurende 2,5 jaar. Jullie verzamelden in Teheran om ieder een eigen traject te volgen en spraken op een welbepaald uur opnieuw af op een zekere plaats. Toen jullie dit enkele dagen voor uw vertrek opnieuw deden keerde een van uw vrienden niet terug naar de afgesproken locatie. U en uw andere kompaan vermoedden dat hij was gearresteerd en vertrokken. U ging echter niet naar huis maar verschool zich bij een vriend. De volgende ochtend belde uw vader. Daar hij dit normaal nooit deed besloot u niet op te nemen. Een beetje later belde uw schoonbroer en vertelde u dat de politie bij u thuis was binnengevallen. Het was niet meer veilig voor u en er werd besloten dat u het land diende te verlaten. Drie dagen na het bewuste incident vertrok u uit

Karaj en reisde u naar België waar u aankwam op 24 november 2011 en op 28 november 2011 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van een pagina van uw internationaal paspoort, uw diploma, een getuigschrift van uw technische vaardigheden en een attest van uw stage.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent er immers niet in geslaagd om uw beweringen inzake uw problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw politieke activiteiten aannemelijk te maken met coherente en geloofwaardige verklaringen.

Zo dient er vooreerst op te worden gewezen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de politieke activiteiten waarmee u zich gedurende twee jaar en half zou hebben ingelaten.

Uw uitspraken over uw motieven om politieke activiteiten te ontplooiën verbazen immers ten zeerste. Toen u gevraagd werd waarom u politiek actief geworden was terwijl u voor de verkiezingen van 12 juni 2009 (22 khordad 1388) nooit enige politieke activiteit had gehad (cgvs, p. 4-5), zei u dat u dat deed omdat het u gevraagd werd. Het was een soort bezigheid aangezien u toch niet zoveel te doen had (cgvs, p. 11). Ook toen er gepeild werd naar uw beweegredenen om de zijde van Mousavi te kiezen en deed u opvallende uitspraken. U stelde immers vreemd genoeg dat als je moest kiezen tussen slecht en slecht hij de beste slechterik was (cgvs, p. 10, 15). Wat de programmapunten van Mousavi waren kon u al evenmin kwijt, veel verder dan stellen dat hij reformist was en zich tot de jongeren richtte kwam u niet (cgvs, p. 10, 13). Gezien de reputatie van de Iraanse autoriteiten mag er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat een keuze voor oppositieactiviteiten enige overweging met zich meebrengt en niet is geïnspireerd door verveling en/of een keuze voor het minste kwaad.

De geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw politieke activiteiten in Iran wordt verder ondergraven door de vaststelling dat uw kennis van de Iraanse politiek en van de gebeurtenissen na de verkiezingen van 12 juni 2009 uiterst beperkt is. Zo bleek u geen enkel idee te hebben van het moment waarop de verkiezingen die aanleiding gaven tot uw politieke activiteiten plaatsvond en kon u zich de dag, de maand, noch het jaar voor de geest halen (cgvs, p. 9-10). U wist ook niet dat Kharoubi naast Mousavi de tweede tegenstrever van Ahmadinejad was bij de verkiezingen (cgvs, p. 10). Toen u werd gevraagd wie Neda was, wist u enkel dat zij een van de slachtoffers was van het geweld van de autoriteiten (cgvs, p. 10). Welke haar achternaam was wist u niet. Wanneer ze precies werd vermoord kon u ook niet zeggen. Dit gebeurde volgens u twee tot drie dagen na de verkiezingen. Neda kwam om het leven op 20 juni (30 khordad), 8 dagen na de verkiezingen en een dag na de belangrijke preek van Khamenei waarin die zijn steun aan Ahmadinejad toezei. Ook over deze preek kon u niets kwijt, u stelde enkel dat Khamenei 'het allemaal normaal' vond (cgvs, p. 10). Bovenstaande uitspraken ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen inzake uw activiteiten zelf zijn geenszins afdoend. In dit verband stelde u twee demonstraties te hebben bijgewoond. Vragen inzake de details van deze demonstraties diende u echter onbeantwoord te laten. Gevraagd naar de route die u hierbij volgde moest u het antwoord schuldig blijven (cgvs, p. 10). U stelde enkel dat de demonstraties begonnen op het 'vrijheidsplein', waar ze eindigden kon u zich niet meer herinneren. Er werd u ook gevraagd hoe lang de demonstraties doorgingen, waarop u stelde dat ze doorgingen tot ze werden neergeslagen. U kon niet zeggen welke protesten er in 2011 (eind 1389, begin 1390) nog plaatsvonden. Toen u een verklaring werd gevraagd waarom u niets van de verloop van de protesten wist zei u dat demonstreren en pamfletten verdelen nu eenmaal niet hetzelfde waren (cgvs, p. 11). Dit is echter helemaal geen afdoend antwoord. Aangezien u stelt gedurende meer dan twee jaar betrokken te zijn geweest bij de protestbeweging, mag er verwacht worden dat u info kan geven over de demonstraties die deze beweging op het touw zette, zelfs al nam u zelf niet aan al deze manifestaties deel. Toen u werd gevraagd of u in 2011 nog steeds pamfletten kreeg van het campagnebureau van Mousavi reageerde u schouderophalend dat het misschien oude pamfletten waren (cgvs, p. 11). Later tijdens het interview stelde u dat u geregeld nieuwe pamfletten toebedeeld kreeg (cgvs, p. 14). Toen er gepeild werd naar de frequentie waarmee u pamfletten ging verdelen zei u aanvankelijk dat u dit er van afhing of deze voorradig waren (cgvs, p. 11). Later stelde u dat u de pamfletten op USB of 'flash memory' kreeg doorgespeeld. Hierop werd de opmerking gemaakt dat u hierdoor zo vaak pamfletten kon gaan verdelen als u zelf wilde. U antwoordde bevestigend en voegde er aan toe dat dit gemakkelijk werkte (cgvs, p. 13). Gevraagd naar de inhoud van de pamfletten stelde u dat ze informatie verschaften over Mousavi's reformistische ideeën (cgvs, p. 13). Toen daar dieper op ingegaan werd stelde u dat u de pamfletten

amper bekeek, waarmee u bevestigde wat u eerder had gezegd, namelijk dat u eigenlijk geen idee van had wat u bij de mensen in de brievenbus stak en dat u enkel wist dat u er activiteiten tegen het regime op nahield (cgvs, p. 13-14). Tenslotte dient er met betrekking tot uw beweringen over uw activiteiten nog te worden gewezen op een niet onaanzienlijke tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal. Tijdens uw interview bij de DVZ stelde u dat uw activiteiten 's nachts plaatsvonden (cgvs vragenlijst, p.3). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat uw activiteiten plaatsvonden in de namiddag (cgvs, p 13-14). Toen hier dieper op ingegaan werd stelde u zelfs dat het in de namiddag veiliger was om die dingen te doen omdat er dan minder gecontroleerd werd door de autoriteiten als 's nachts (cgvs, p. 13).

Op basis van voorgaande vaststelling kan er worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw beweringen inzake de oorzaak van de door u aangehaalde problemen in Iran namelijk uw politieke activiteiten. Bijgevolg kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de gevolgen van deze activiteiten.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt bijkomend ondergraven door merkwaardige verklaringen die u ook in dit verband aflegde. Zo wist u het incident dat de directe aanleiding voor uw vlucht vormde niet precies in de tijd te situeren. Verbazend genoeg kon u de betreffende datum dan aanvankelijk wel bij benadering in de westerse kalender geven, maar niet in de Perzische. Later stelde u dan weer dat u het zich niet kon herinneren (cgvs, p. 9, 12). U stelde in dit verband niet goed te zijn met data en cijfers (cgvs, p. 9). Deze verklaring is weinig overtuigend aangezien deze gebeurtenissen bepalend bleek voor uw verdere leven en u tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal wel perfect in staat bleek zich de precieze de dag te herinneren waarop u uw dienstplicht begon en eindigde (cgvs, p. 5).

U kan verder enkel zeggen dat de politie slechts een keer bij u thuis is langs geweest en uw PC en fototoestel heeft meegenomen (cgvs, p. 4, 13). Wat er echter met uw vrienden gebeurd is weet u niet. U hebt nooit enige poging ondernomen om te achterhalen wat er met uw vriend die gearresteerd zou zijn is gebeurd, ondanks het feit dat u tot op vandaag geregeld contact hebt met uw ouders en dus gemakkelijk navraag zou kunnen doen (cgvs, p. 5, 12). U stelde dat het nooit in u op is gekomen om hiernaar te informeren (cgvs, p. 12)- Uw totale desinteresse voor wat er met de man waarmee u naar eigen zeggen gedurende meer dan twee jaar de Iraanse autoriteiten tartte leidt ertoe dat uw verklaringen als zeer weinig doorleeft moeten worden omschreven.

Na al het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Iran zouden hebben gelegen.

Met betrekking tot uw vermeende illegale uitreis via Turkije dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent de nodige vragen doen rijzen. Zo kent u enkel het grensdorp Gharez Yaudin het tweede dorp waar u twee nachten verbleef en het grensdorp in Turkije waar u eveneens twee nachten doorbracht kende u niet bij naam (cgvs, p. 6). U kende verder enkel de naam van uw eerste smokkelaar (cgvs, p. 6) en kende u de namen van het bejaarde koppel waarbij u in Iran de eerste twee nachten doorbracht, de namen van de gewapende mannen die u de Turkse grens overbrachten, noch de naam van de vrachtwagenchauffeur die u tot in België bracht en u gedurende 9 dagen van eten en drinken voorzag (cgvs, p. 6-7). Ook stelde u door de vrachtwagenchauffeur te zijn afgezet aan een tankstation langs een autoweg, maar waar dit precies was wist u niet (cgvs, p. 6-7). Tot slot verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met verschillende vrachtwagens te hebben gereisd (verklaring cgvs, punt 35) terwijl u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aangaf slechts één vrachtwagen te hebben gebruikt. Deze verklaringen doen ten zeerste twijfelen aan het feit of u daadwerkelijk illegaal Iran verlaten heeft.

Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat in Iran geen langdurige gevangenisstraffen opgelegd worden wegens illegale uitreis. Zelfs het vragen van asiel in het buitenland wordt niet als een politieke daad gezien door de Iraanse autoriteiten. Wie Iran op illegale wijze heeft verlaten kan nog steeds terugkeren zonder grote problemen. Een terugkeerder die niet (meer) over een geldig reisdocument beschikt; kan een paspoort hetzij een laissez-passer uitgereikt krijgen op de Iraanse ambassade in het buitenland. Voorwaarde hiervoor is dat de terugkeerder zijn/haar identiteit kan bewijzen. Bij aankomst in Iran zal de terugkeerder waarschijnlijk nog een ondervraging moeten ondergaan over hoe hij/zij Iran had verlaten. Wie Iran eerder illegaal had verlaten, zou vervolgens beboet kunnen worden of gedurende één of twee dagen opgesloten

. Enkel wie een illegale daad zou hebben gesteld vóór zijn/haar vertrek uit Iran kan gearresteerd en/of vervolgd worden.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers, uw diploma 's en het getuigschrift van uw stage houden

op geen enkele wijze verband met de door u aangehaalde problemen, de kopie van uw paspoort is enkel een indicatie van uw Iraanse origine, aan dewelke niet getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad leidt uit het betoog van verzoekende partij af dat zij zich – in wat door de Raad als een enig middel wordt beschouwd – beroept op de schending van artikel “1A, 1” van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen omtrent de politieke activiteiten waarmee zij zich gedurende twee jaar en een half zou hebben ingelaten, onjuist is. Immers, uit haar feitenrelaas kan enkel worden vastgesteld dat zij zich op 9 december 2013 enkel de belangrijkste elementen van de gebeurtenissen die zich in 2009 hebben voorgedaan, kan herinneren. Zij hamert erop dat men van geen enkel normaal en voorzichtig persoon kan verwachten dat hij zich het verkiezingsprogramma van een kandidaat bij de verkiezingen van vier jaar geleden in detail kan herinneren.

Verzoekende partij voert ten tweede aan dat haar kennis omtrent de “Iraakse politieke toestand” het verkeerde criterium is om te beoordelen of er in haren hoofde al dan niet een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is omwille van haar politieke overtuiging. Verzoekende partij betoogt dat het “posten van pamfletten” zonder twijfel kan worden beschouwd als het uiten van een politieke overtuiging. Het feit dat zij eigenlijk niet op de hoogte is van alle specifieke voorstellen of het programma uit 2009 van Mousavi is volgens haar irrelevant, daar het haar activiteiten in de ogen van de Iraanse autoriteiten “niet minder politiek maakt”. Het verspreiden van pamfletten is immers een uitdrukking van een politieke mening. Of die politieke overtuiging effectief gegrond is op een gedetailleerde kennis en afweging van Mousavi, dan wel eerder gefundeerd is op een algemeen gevoel van opstandigheid ten opzichte van de toenmalige president en een verlangen naar hervormingen, is totaal irrelevant, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat uit de “bronnen aangebracht door het CGVS” blijkt dat het regime niet enkel leden van een politieke partij, leiders van een protestbeweging, journalisten of andere hoogopgeleide personen viseert, doch dat de overgrote meerderheid van de arrestanten gewone burgers, mannen en vrouwen, arbeiders, studenten en professoren zijn die de straat optrokken om te protesteren tegen fraude tijdens de presidentsverkiezingen. Dienaangaande worden in het verzoekschrift passages geciteerd uit de in het administratief dossier aanwezige “*Subject Related Briefing*” (administratief dossier, stuk 10, deel 2).

Verzoekende partij besluit dat uit haar verklaringen enkel kan worden afgeleid dat zij “een beperkte herinnering heeft naar wat zich in 2009 heeft afgespeeld” en dat hier niet uit kan worden geconcludeerd

dat zij geen politieke overtuiging heeft, dat zij deze overtuiging niet heeft verkondigd en dat zij als gevolg hiervan geen gegronde vrees voor vervolging koestert.

2.2.2.2. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat de uitspraken van verzoekende partij over de motieven waarom zij politiek actief is geworden niet overtuigen, aangezien verzoekende partij verklaart dat zij actief is geworden voor Mousavi omdat zij toch niet zoveel te doen had en omdat hij “de beste slechterik” was. Verwerende partij stelt dat, gezien de reputatie van de Iraanse autoriteiten, er redelijkerwijze vanuit gegaan mag worden dat een keuze voor oppositieactiviteiten enige overweging met zich meebrengt. Verwerende partij stelt in dit verband eveneens vast dat verzoekende partij, gevraagd naar de programmapunten van Mousavi, enkel kon zeggen dat hij reformist was en zich tot de jongeren richtte. Verwerende partij motiveert hierna dat de geloofwaardigheid van de beweerde politieke activiteiten verder in het gedrang komt door de vaststelling dat de kennis van verzoekende partij omtrent de Iraanse politiek en de gebeurtenissen na de verkiezingen van 12 juni 2009 uiterst beperkt is. Zo bleek verzoekende partij geen enkel idee te hebben over het moment waarop deze verkiezingen, die aanleiding gaven tot haar politieke activiteiten, plaatsvonden, wist zij niet dat Kharoubi naast Mousavi de tweede tegenstrever van Ahmadinejad was bij de verkiezingen, wist zij zeer weinig te vertellen over Neda en kon zij niets kwijt over de belangrijke preek van Khamenei waarin hij zijn steun aan Ahmadinejad toezegde. Verder stelt verwerende partij in haar beslissing vast dat de geloofwaardigheid van verzoekende partij steeds verder ondergraven wordt door de vaststelling dat de verklaringen die zij heeft afgelegd over haar politieke activiteiten niet afdoend zijn (zie *infra*), de bevinding dat zij het incident dat de directe aanleiding voor haar vlucht vormde niet precies in de tijd kon situeren (en dat zij hier weinig coherente verklaringen over aflegde) en de vaststelling dat verzoekende partij nooit enige poging heeft ondernomen om te achterhalen wat er met haar vrienden is gebeurd, hoewel zij nog steeds contact heeft met het thuisfront.

Verzoekende partij tracht haar uiterst gebrekkige kennis over Mousavi's verkiezingsprogramma en de Iraanse politiek in het algemeen en haar onaannemelijke verklaringen over de redenen waarom zij zich heeft geëngageerd voor Mousavi te vergoelijken door erop te wijzen dat het normaal is dat zij zich vier jaar later geen details meer kan herinneren van het verkiezingsprogramma van een kandidaat bij de verkiezingen. Zij vindt deze kennis overigens irrelevant bij de beoordeling van de gegrondheid van haar vrees, aangezien vaststaat dat zij pamfletten heeft uitgedeeld en dat zij om die reden hoe dan ook door haar autoriteiten als politiek opposant wordt beschouwd, los van haar eigen politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat van verzoekende partij wordt verwacht dat zij het ganse verkiezingsprogramma van Mousavi zou moeten kunnen uiteenzetten, doch wel dat zij voldoende zou moeten kunnen toelichten waarom bepaalde punten van zijn programma haar zouden hebben aangesproken om actie te voeren, hetgeen niet zonder risico was, en minstens dat zij een minimum van kennis aan de dag zou kunnen leggen over de toenmalige verkiezingen in Iran in het algemeen. Van iemand die beweert gedurende twee en een half jaar politieke activiteiten te hebben verricht voor Mousavi en die hierdoor ook ernstige problemen zou hebben ondervonden, kan volgens de Raad toch wel redelijkerwijs worden verwacht dat die op zijn minst zou kunnen zeggen wanneer de verkiezingen (in 2009) precies plaatsvonden en welke personen zich toen kandidaat hadden gesteld. Het argument dat er ondertussen al vier jaar was verlopen en dat zij daarom onwetend zou zijn over dergelijke zaken, kan dan ook niet als ernstig worden beschouwd. Hierbij merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoekende partij niet eens kon zeggen wat er precies op de pamfletten vermeld stond die zij uitdeelde (zie punt 2.2.4.2.).

Verder wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat helemaal geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde politieke activiteiten. Haar verweer dat haar activiteiten – het uitdelen van pamfletten – hoe dan ook volstaat om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, los van haar persoonlijke overtuiging, zodat haar gebrek aan kennis dienaangaande niet eens relevant zou zijn, kan dan ook niet door de Raad worden aanvaard. Daarbij is de Raad van oordeel dat een dergelijke uitleg hoe dan ook niet overtuigt, aangezien het allerminst geloofwaardig overkomt dat iemand gedurende twee en een half jaar zonder enige kennis van zaken risicovolle activiteiten tegen het regime zou ondernemen, zonder hierbij een duidelijke drijfveer te hebben.

2.2.3.1. Betreft de vaststelling dat haar verklaringen omtrent haar politieke activiteiten niet afdoend zijn, haalt verzoekende partij aan dat ook deze conclusie niet kan worden afgeleid uit het feit dat zij geen details kon geven over de demonstraties die zij heeft bijgewoond. De feiten die haar ertoe hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten, staan immers los van de demonstraties, nu zij op een andere manier protest voerde, namelijk door het verspreiden van pamfletten. Verzoekende partij stipt

aan dat zij voornamelijk actie heeft gevoerd via het verspreiden van pamfletten en dat zij slechts sporadisch heeft deelgenomen aan grote demonstraties. Er kan van haar dan ook niet worden verwacht dat zij in detail kan beschrijven hoe die demonstraties verliepen. Zij was toen immers niet aanwezig. In dit verband wenst verzoekende partij nog op te merken dat het deelnemen aan dergelijke demonstraties veel riskanter was dan het verspreiden van pamfletten en dat het daarom niet abnormaal was dat zij niet regelmatig deelnam aan dergelijke manifestaties. Teneinde aan te tonen dat het deelnemen aan demonstraties niet zonder risico's was, verwijst verzoekende partij opnieuw naar en citeert zij uit de in het administratief dossier aanwezige "*Subject Related Briefing*".

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen details kon geven betreffende de twee demonstraties waaraan zij beweert te hebben deelgenomen. Zo kon zij niet zeggen welke route er werd gevolgd tijdens deze demonstraties en waar ze eindigden en kon zij evenmin aangeven hoe lang deze demonstraties hebben aangehouden. Het verweer dat zij vooral actie voerde via het verspreiden van pamfletten en dat van haar niet kan worden verwacht dat zij details kan geven over het verloop van demonstraties waarop zij niet eens aanwezig was, gaat in geen geval op voor deze vaststellingen. Deze uitleg kan door de Raad evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard voor de bevinding dat verzoekende partij niet kon zeggen welke protesten er in 2011 nog plaatsvonden. De Raad is van oordeel dat verwerende partij terecht opmerkt dat van iemand die beweert gedurende meer dan twee jaar betrokken te zijn geweest bij de protestbeweging, mag worden verwacht dat die informatie kan geven over de demonstraties die deze beweging op touw zette, zelfs al nam zij zelf niet deel aan deze betogingen. Overigens wordt in de bestreden beslissing eveneens uitdrukkelijk aangehaald dat het excuus van verzoekende partij dat demonstreren en het uitdelen van pamfletten nu eenmaal niet hetzelfde is, geen afdoend antwoord is.

2.2.4.1. Wat betreft de opmerking dat verzoekende partij aanzienlijke tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het moment waarop haar politieke activiteiten plaatsvonden, citeert verzoekende partij een passage uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde aan te tonen dat het gebruik van het woord "*'s nachts*" het gevolg is van een foutieve vertaling van de tolk. Er is volgens haar dan ook geen sprake van enige tegenstrijdigheid. Verzoekende partij wijst er tot slot nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het verleden heeft geoordeeld dat één onlogisch element niet kan leiden tot de ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas, maar dat er sprake dient te zijn van een opeenvolging van herhaaldelijke vastgestelde anomalieën.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken onder vraag 3.5., waar zij zelf een overzicht geeft van haar asielmotieven, het volgende verklaart: "*Ik en mijn twee vrienden (M. en A.) staken 's nachts vaak pamfletten in brievenbussen en schreven slogans op muren (in Teheran)*" (administratief dossier, stuk 13, p. 3). Aangezien verzoekende partij deze vragenlijst op 15 december 2011 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 13, p. 4), komt haar argument dat de tolk een toch wel cruciale vertaalfout heeft begaan, dan ook niet geloofwaardig over. Deze vertaalfout kan volgens de Raad evenmin worden afgeleid uit het feit dat verzoekende partij in deze vragenlijst eveneens verklaard heeft dat haar vriend M. "*die avond*" niet terug kwam opdagen op het afgesproken uur.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de Raad in het verleden heeft geoordeeld dat één onlogisch element niet kan leiden tot de ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas, maar dat er sprake dient te zijn van een opeenvolging van herhaaldelijke vastgestelde anomalieën, merkt de Raad, daargelaten de vaststelling dat arresten van de Raad geen enkele precedentwaarde hebben, op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij verkondigde asielrelaas verre van enkel gebaseerd is op de tegenstrijdigheid in kwestie.

De Raad wijst er ten slotte op dat, buiten de vastgestelde tegenstrijdigheid over het moment waarop verzoekende partij pamfletten zou hebben uitgedeeld, verwerende partij in haar beslissing eveneens het volgende motiveert: "*Toen er gepeild werd naar de frequentie waarmee u pamfletten ging verdelen zei u aanvankelijk dat u dit er van afhing of deze voorradig waren (cgvs, p. 11). Later stelde u dat u de pamfletten op USB of 'flash memory' kreeg doorgespeeld. Hierop werd de opmerking gemaakt dat u hierdoor zo vaak pamfletten kon gaan verdelen als u zelf wilde. U antwoordde bevestigend en voegde er aan toe dat dit gemakkelijk werkte (cgvs, p. 13). Gevraagd naar de inhoud van de pamfletten stelde u dat ze informatie verschafte over Mousavi's reformistische ideeën (cgvs, p. 13). Toen daar dieper op ingegaan werd stelde u dat u de pamfletten amper bekeek, waarmee u bevestigde wat u eerder had gezegd, namelijk dat u eigenlijk geen idee van had wat u bij de mensen in de brievenbus stak en dat u*

enkel wist dat u er activiteiten tegen het regime op nahield (cgvs, p. 13-14)". Deze incoherenties en vaagheden, die vanzelfsprekend verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, worden niet specifiek besproken in het verzoekschrift. De Raad beschouwt voormelde motivering dan ook als onbetwist en vaststaand.

2.2.5.1. Verzoekende partij meent dat uit het feitenrelaas dient te worden besloten dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Zij herhaalt dat de oorsprong van deze vrees ligt in haar politieke overtuiging en meer in het bijzonder in haar steun aan Mousavi in de nasleep van de verkiezingen van 2009, dat tijdens het verspreiden van pamfletten één van haar kompanen niet terugkeerde, dat zij tot op vandaag geen nieuws heeft over zijn situatie en dat nadien een huiszoeking werd verricht in haar ouderlijke woning waarbij haar laptop en fototoestel in beslag werden genomen. Het hoeft volgens haar geen betoog dat zij in Iran geen enkele bescherming kan genieten van de politiediensten, aangezien de dreiging uitgaat van haar autoriteiten. Verzoekende partij verwijst tenslotte nog naar en citeert enkele passages uit het rapport "*The Islamic Republic at 31 – Post-election abuses show serious human rights crisis*" van Human Rights Watch van februari 2010 (verzoekschrift, stuk 4), teneinde de weinig tolerante houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van de protestbeweging die ontstond na de verkiezingen van 2009, in de verf te zetten.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden politieke activiteiten in Iran en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststelling kunnen omkeren (zie *supra*). Het spreekt voor zich dat de herhaling van haar asielproblematiek en de daaraan gekoppelde gegronde vrees voor vervolging, de bemerking dat zij in haar land van herkomst vanzelfsprekend geen beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten en de verwijzing naar algemene informatie over de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van de protestbeweging die ontstond na de verkiezingen van 2009, deze conclusie niet kunnen veranderen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de bevestiging van verzoekende partij dat zij nog steeds niets heeft gehoord van haar vrienden, haar complete desinteresse in hun lot niet kan goedpraten. Zij heeft immers zelf aangegeven dat het nooit in haar opgekomen is om hiernaar te informeren, zo blijkt uit de bestreden beslissing.

2.2.6. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een stuk neerlegt, wijst de Raad erop dat dit document niet is gesteld in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.2.7. Het geheel van het voorgaande in acht genomen, dient te worden besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op

pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT